

Adakozás Jézusnak

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 16:17; 1Krónika 16:29;

Zsoltárok 116:12-18; Márk 12:41-44; 14:3-9; 2Korinthus 9:6-7

„Mivel fizessek az ÚRnak minden hozzám való jótéteményéért? Fölmelem a szabadulásért való poharat, és az ÚR nevét hívom segítségül. Az ÚRnak tett fogadalmaimat megadom egész népe előtt” (Zsolt 116:12-14, ÚRK).

A tized mellett ott vannak az adományok is, amelyeket abból a kilencven százalékból adunk, ami a tulajdonunkban marad, miután visszatértünk a tizedet Istennek. Innentől kezdődik a nagylelkűség. Isten népe különféle adományokat adott, így bűnért való áldozatot, amit Isten kegyelméért adtak, vagy a hálaáldozatot, amivel kifejezték köszönetüket az Úr védelméért, a tőle kapott egészségért, a jóléért és megtartó hatalmáért. Voltak továbbá a szegényeknek, illetve az istentisztelet háza építésére és fenntartására adott adományok is.

Amikor felmérjük, hogy mennyi ajándékot is kaptunk az Úrtól, akkor kezdünk úgy tekinteni az adományunkra, mint ami több csupán annál, hogy fizetünk a parkoló aszfaltozásának vagy a kórus egyenruhájának a költségeire. Arra válaszul hozzuk az ajándékainkat, amit Isten értünk tett, legfőképpen Jézus áldozatával. *„Mi szeressük őt; mert ő előbb szeretett minket”* (1Jn 4:19)! Tehát akár a helyi gyülekezetről, akár az egyházterületről, akár a világszéles egyházzól legyen szó, az egyház a mi ajándékainkat arra használja fel, hogy előbbre vigye Isten ügyét. Ezen a héten azt vizsgáljuk meg, hogy mit mond a Biblia az adakozásunkról Isten művének földi igazgatása szempontjából.

ADAKOZÁSUNK INDÍTÉKA

Azért szeretjük Istent, mert Ő előbb szeretett minket. Jézusra, nekünk adott csodálatos ajándékára válaszként adakozunk. Azt az üzenetet kapjuk, hogy „Az Úrnak nincs szüksége a mi adományainkra, nem tudjuk gazdagabbá tenni az ajándékainkkal. »Bizony tőled van minden, és azokat adtuk most neked, amiket a te kezedből kaptunk« (1Krón 29:14, ÚRK) – mondja a zsoltáros. Isten mégis engedi, hogy kifejezzük hálánkat a kegyelméért és önfeláldozással ugyanazt tegyük másokért. Egyedül így fejezhetjük ki az Úr iránti hálánkat és szeretetünket, nincs más mód rá” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 18. o.).

Amikor Jézusnak adjuk a „saját” pénzünket, az tulajdonképpen erősíti az iránta és mások iránti szeretetünket. A pénz tehát kifejezetten jó erő lehet. Jézus többet beszélt a pénzről és a gazdagságról, mint bármely más témakörrel. *Máté, Márk, Lukács és János evangéliuma* minden hat verséből egy a pénzről szól. Az az evangélium jó híre, hogy Isten meg tud minket szabadtítani a pénz helytelen felhasználásától és a szeretetétől.

Olvassuk el 5Móz 28:1-14 és Mt 6:31-34 szakaszait! Ezek szerint mit fog értünk megtenni Isten, ha engedelmeskedünk neki? Önzés a részünkéről, ha igényt tartunk az ígéreteire?

Az adományaink azt bizonyítják, hogy készek vagyunk áldozatot hozni Istenért. Mély lelki tapasztalat lehet az, ha kifejezzük, hogy teljesen átadjuk az életünket Istennek, az Urunknak. Mondhatjuk, hogy szeretjük az Urat, de a nagylelkű adományok segítenek kimutatni (és felerősíteni) a szeretetünket.

Az adományozó bízik a személyes Istenben, aki folytonosan gondoskodik minden szükségletéről, úgy, amint azt a legjobbnak látja. Az adományaink a meggyőződésünkből fakadnak, hogy bizonyosak vagyunk a Krisztusban nyert üdvösségben. Nem azért adakozunk, hogy kiengeszteljük Istent vagy az elfogadását kérjük. Az készlet adakozásra, hogy hit által már elfogadtuk Krisztust, a kegyelem és a megváltás egyetlen és elegendő Forrását.

Olvassuk el 2Kor 9:6-7 verseit! Mit mond itt nekünk az Úr? Mit jelent az, hogy „amint eltökélte szívében”? Hogyan tanulhatunk meg jókedvűen adakozni?

MENNYIT ADAKOZZUNK?

Olvassuk el 5Móz 16:17 versét! A százalék helyett milyen feltételt határoz meg Isten az adakozásunk alapjaként?

Az adományainkkal elismerjük és kifejezzük a hálánkat Istennek, hogy olyan bőséges ajándékokat adott nekünk az élet, a megváltás, a fenntartásunk terén és mindenféle módon állandóan megáld bennünket. Tehát ahogyan azt a fenti igeszakaszban is jeleztük, az adományaink mértéke attól függ, amivel Isten megáldott bennünket. „*És valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle; és akire sokat bízta, többet kívánnak tőle*” (Lk 12:48).

Olvassuk el Zsolt 116:12-14 szakaszát! Hogyan válaszoljunk a 12. versben feltett kérdésre? Hogyan illik bele a válaszbba a pénz?

Hogyan fizethetnénk meg mindent valaha is Istennek az összes áldásáért? Az egyszerű válasz az, hogy sosem lennénk rá képesek. A legtöbb, amit tehetünk, hogy bőkezűek vagyunk Isten ügye és az embertársaink megsegítése érdekében. Amikor Jézus misszióútra küldte a tanítványait, azt mondta nekik: „*Ingyen vettétek, ingyen adjátok*” (Mt 10:8). Az adományaink hozzájárulnak a krisztusi jellem kialakításához. Az önzésünk szeretetté változik. Úgy kell törődnünk másokkal és Isten ügyével, ahogy azt Krisztus tette!

Mindig gondoljunk erre: „*úgy szeretted Isten e világot, hogy... adta*” (lásd Jn 3:16). Ezzel ellentétben – olyan biztosan, mint ahogy a nappal követi az éjszakát – minél többet gyűjtünk magunknak, annál önzőbbek leszünk és annál rosszabbul is érezzük magunkat.

Mi dönthetjük el, hogy mennyit adunk és kinek, de keresztyeni kötelességünk adakozni az Úrnak, és ennek vannak lelki, valamint erkölcsi következményei is. Kárt okozunk magunknak lelkileg, ha ezt elhanyagoljuk, talán többet, mint észrevevesszük.

Mit árul el az adományunk és az adakozási kedvünk az Istennel való kapcsolatunkról?

AZ ADOMÁNYOK ÉS ISTEN TISZTELETE

A Biblia nem határozza meg, hogy mi legyen az istentisztelet rendje, de úgy tűnik, legalább négy dolognak benne kell lennie. Az Újszövetségben ezek között van a tanulmányozás/igehirdetés, az imádság, a zene, illetve a tized és a hálaadomány.

Minden izraelita férfinak (és családnak) évente háromszor kellett megjelennie az Úr előtt Jeruzsálemben. „*De üres kézzel senki se jelenjék meg az Úr előtt*” (5Móz 16:16)! Más szóval, az istentiszteletnek részét képezte a tized és az adományok begyűjtése. Isten gyermekei a páska, a pünkösöd és a sátoros ünnep idején vitték magukkal a tizedet és az adományokat. Nehéz lenne elképzelni, hogy bárki üres kézzel érkezett volna azokra az ünnepekre.

Másként megfogalmazva, az ókori Izrael istentiszteleteinek központi részét képezte a tized és hálaadományok befizetése. Isten imádata, őszinte tisztelete során nemcsak szóval, énekkel és imával fejezzük ki az Úr iránti köszönetünket és hálánkat, hanem azzal is, hogy bevisszük adományainkat a házába. Annak idején a templomba vitték, mi pedig az istentisztelet részeként a gyülekezetbe visszük azt szombaton (ami legalábbis az egyik módja a tized és a hálaadományok befizetésének).

Olvassuk el 1Krón 16:29, Zsolt 96:8-9, 116:16-18 részeit! Hogyan alkalmazhatjuk a mi istentiszteleteinkre ezeket az elveket?

Isten gyermekeként kiváltságunk, lehetőségünk és felelősségünk, hogy beadhatjuk adományainkat, ugyanis ránk bízta földi ügyei intézésének felelősségét. Amennyiben az Úr gyerekeket adott nekünk, akiket neki nevelhetünk fel, fontos bemutatni nekik, milyen öröm tizedet és hálaadományt befizetni a szombatiskola és az istentisztelet alatt. Egyes helyeken az emberek online vagy egyéb módon fizetik be a tizedet. Bárhogyan is tesszük, a tized és hálaadományok visszatérítése az istentiszteletünk részét képezi.

Mi a tapasztalatunk a tizedfizetés és a hálaadományok istentiszteleti szerepével kapcsolatban? Hogyan hat az Úrral való kapcsolatunkra ez a gyakorlat?

ISTEN SZÁMONTARTJA AZ ADOMÁNYAINKAT

Olvassuk el Mk 12:41-44 szakaszát! Milyen üzenetet szűrünk le ebből a történetből, akár szegények, akár gazdagok vagyunk? Milyen elvet tanít ez a rész, és hogyan alkalmazhatjuk az Istennel való személyes kapcsolatunkra?

Jézus és a tanítványai a templom udvarán voltak, ahol a kincstár perselye is állt, és figyelték azokat, akik az adományukat hozták. A Mester elég közelről látta az özvegyet, aki két rézpénzt dobott be, minden pénzét odaadta. „Jézus azonban értette az indítékát. Az asszony hitte, hogy Isten rendelte el a templomi szolgálatot. Mindent meg akart tenni azért, hogy hozzájárulhasson annak fenntartásához. Azt tette, amire képes volt, és örök időkre fenn kellett maradnia az eset emlékének és örömének. A szívéből jött az adomány, aminek az értékét nem a pénz mennyisége, hanem az asszony Isten iránti szeretete és műve iránti érdeklődése adta, amiből fakadt” (Ellen G. White: *Counsels on Stewardship*. 175. o.).

Egy másik igen jelentős pont, hogy ez volt az egyetlen ajándék, amit Jézus valaha megdicsért – pedig az asszony annak a vallási közösségnek adta, ami hamarosan ezután elutasította Őt, továbbá nagy mértékben eltért az elhívásától, küldetésétől.

Olvassuk el ApCsel 10:1-4 részét! Miért keresett fel egy római százados egy angyal? A férfinek melyik két tettét jegyezték fel a mennyben?

Úgy tűnik, a mennyben nemcsak az imáinkat hallgatják meg, hanem még az ajándékaink indítékait is feljegyzik. A nevezett szakasz megjegyzi, hogy Kornéliusz nagylelkű adakozó volt. „*Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is*” (Mt 6:21). A százados szíve követte az adományait. Kész volt többet megtudni Jézusról. Az imádság és a jótékonyság szoros kapcsolatban áll az Isten és az embertársaink iránti szeretetünkkel, és ki is fejezi azt. Ez az Úr törvényének két nagy alapelve: „*Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat*” (Lk 10:27). Az első az imádságban mutatkozik meg, a második a jótékonyságban.

KÜLÖNLEGES TERVEK: ADAKOZÁS A NAGY ÜVEGBŐL

Kutatások kimutatták, hogy az emberek vagyonának csupán kilenc százaléka folyósítható, és csak abból tudnak hirtelen adakozni. A készpénzt, csekket, megtakarítást, pénzüpiaci alapot stb. tartják általában likvid tőkének, legalábbis azok, akiknek van ilyenük. A vagyonunk legtöbb részét „befektettük” ingatlanba, így az otthonunkba, az állatállományunkba (ha vidéken élünk) vagy egyéb, nem likvid eszközökbe. A likvid és a nem likvid eszközök százalécai közötti különbséget úgy is ábrázolhatjuk, hogy ezer kis pénzérmét teszünk két külön befőttesüvegbe. Tíz pénzérme jelképez minden egyes százalékot. Tehát lenne kilencven érménk egy kis üvegben, ami a likvid eszközök kilenc százalékát jelképeznék, illetve kilencszáztíz érme egy nagy befőttesüvegben, ami a nem likvid eszközök kilencvenegy százalékát jelentené.

A legtöbben a kis perselyből, a likvid eszközökből adják az adományukat vagy hozzájárulásukat. Ez a bankszámlájukról vagy a pénztárcájukból érkezik. Ám amikor az embert kifejezetten lelkesíti valami, akkor „a nagy üvegből” ad. Sok efféle történetet találunk a Bibliában.

Olvassuk el Mk 14:3-9 és Jn 12:2-8 szakaszait! Kik voltak a fő szereplők Simon vacsoráján? Mennyit ért Mária ajándéka? Miért kente meg ekkor Jézust?

Mária ajándéka háromszáz dénárt ért – egy teljes év bevételét. Ez minden bizonnyal a „nagy üvegből” adott ajándék volt. Júdás annak az összegnek a kicsivel több, mint a harmadéért árulta el Krisztust – harminc ezüstpénz „kis üvegből” való ajándékáért (Mt 26:15). Valódi szeretetet és elköteleződést igényel az, hogy „nagy üveges” ajándékot adjunk a befektetéseinkből. Ám amikor Júdáshoz hasonlóan kapzsivá válunk, akkor szinte a semmiért eladhatjuk a lelkünket.

Barnabás munkáját és tetteit huszonnyolc alkalommal említi meg az Újszövetség. Legfőbbképpen Pál apostol útítársaként, illetve nagy misszionáriusként tartjuk őt számon. Ám mindennek az alapját az őt említő első szakaszban találjuk. ApCsel 4:36-37 verseiben az adományáról olvasunk, ami valóban „nagy üveges” adakozás volt. Milyen hatásos példa ez Krisztus számára: „*Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is*” (Mt 6:21)!

Az adományozás miért éppen olyan fontos az adakozónak, mint a kedvezményezettnek?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Az emlékezés mennyei könyvében feljegyzik Isten családtagjainak pénzügyi hűségét is. „A jegyzőkönyvet vezető angyal hűségesen felír minden olyan adományt, amit Istennek adtak és a kincstárba helyeztek, illetve hozzáírja azt is, hogy mire használták fel azt. Isten szeme figyelemmel kíséri az ügyére adott minden egyes fillért, ahogyan az adakozó készségét vagy vonakodását is. A tetteik szerint jutalmazza meg azokat, akik önfeláldozó és megszentelt módon visszaadják neki azt, ami az Övé, ahogy azt kéri tőlük. Nem vesztik el a jutalmukat, akik őszinte lelkülettel, tekintetüket Isten dicsőségére szegezve hozzák meg az áldozatot, még akkor sem, ha az elkülönített összeget [mások] helytelenül használják fel, úgy, hogy nem éri el azt a célt, amit az adományozó szeretett volna – Isten dicsőségét és a lelkek üdvösségét” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 2. köt. 518. o.).

„Isten arra vágyik, hogy az emberek imádkozzanak és hozzanak terveket műve előmeneteléért. Ám Kornéliuszhoz hasonlóan az imát az adakozással kell egyesítenünk. Az Úr emlékezni fog az imádságainkra és adományainkra. A hit cselekedetek nélkül halott, és élő hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni. Miközben imádkozunk, az imádságaink beteljesüléséért mindent oda kell adnunk, amit csak tudunk, a munkánkból és a javainkból is. Isten nem feledkezik meg rólunk, ha a hitünk szerint cselekszünk. Feljegyez minden szeretetből és önmegtagadásból fakadó tettet. Olyan utat nyit majd előttünk, amelyen kimutathatjuk a hitünket a tetteinkkel” (Ellen G. White cikke, *Atlantic Union Gleaner*. 1903. június 17.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Hogyan jár együtt az imádkozás és az adakozás? Azaz hogyan segíthet az imádkozás megtudni azt, mikor, mennyit és milyen célra adjunk?**
- 2) **Egy jól ismert amerikai folyóirat beszámolt olyan fiatal Wall Street-i diplomásokról, akik rengeteg pénzt kerestek, mégis kifejezetten elkeseredettek és üresek voltak, telve szorongással és aggodalommal. Az egyikük, egy portfólió-menedzser mondta: „Ugyan mit számít a haláлом után, hogy növekedett-e egy százalékkal a portfólióm?” Hogyan használ lelkileg az adakozónak az adakozás, még a komoly áldozatok árán adott adakozás is, ami segít megszabadulni a „gazdagság csábításától” (Mt 13:22, ÚRK)? Milyen tanulságot vonhatunk le ebből a történetből ezzel kapcsolatban?**

KÁRÁSZ IZABELLA:

AKKOR

Feltűnik majd az Ő jele
és sírni fog a föld bele.

A hívő, mert örül a lelke,
a hitetlen, mert nem szerette.

A lagymatag, a lágymeleg,
ó, hogy remeg, ó, hogy remeg!

S Ő, a számadásra jött ítélő,
méri a lelket, hogy mit érő?

A tiedet, az enyémet, mindet,
keres benne szent, égi kincset.

Akkor... kitárod lelked álmát
és lengeted győzelmi pálmád.

Akkor... szomorún mondod: nincsen,
sose kerestem égi kincsem.

Akkor gyáván, rettenve kéred:
Uram, szeretni foglak Téged.

Akkor... késő. – Ma nem! Sietve
bízd csak magad égi kezekre.

S ha feltűnik jele az égen,
lelked áldassék seregében.